

Brent Wadden Banks / Bars

Apr 24 — May 22, 2019 | Brussels

Almine Rech Brussels presenteert met genoegen de derde tentoonstelling van Brent Wadden met de galerij.

Voor zijn derde solotentoonstelling met Almine Rech presenteert de Canadese kunstenaar Brent Wadden een nieuwe serie schilderijen waarin hij zijn relatie met de tijd verder onderzoekt.

Brent Wadden is nooit helemaal 'mainstream' geweest. Na zijn studie schilderen en tekenen aan het Nova Scotia College of Art and Design kreeg hij – terwijl vele anderen hun tijd achter de computer doorbrachten – interesse voor de weefkunst. In Berlijn maakte hij zich het vak eigen bij Travis Joseph Meinolf, een kunstenaar uit San Francisco die zich in de Duitse hoofdstad heeft gevestigd. De link met de school van Bauhaus lijkt overduidelijk, maar Brent Wadden verdiepte zich eerst in de quilts van Gee's Bend uit Alabama voordat hij zijn kennis van deze beweging begon te verrijken. Het belang van zijn zoektocht is met name gelegen in het feit dat de kunstvormen tot verschillende categorieën behoren, zo legt hij uit. "Terwijl Bauhaus meer gericht lijkt op de notie van industrieel ontwerp, concentreerde ik me op wat weven precies betekent. Overigens bleef ik in mijn eerste tentoonstellingen wandschilderingen maken en beide kunstvormen combineren, maar dat werkte ontregelend voor mij. Vanaf dat moment streefde ik ernaar mijn weefwerk te transformeren in iets dat als een schilderij kan worden beschouwd."

In kunstwerken van indrukwekkende afmetingen werkt Brent Wadden aan deze relatieve vlakheid met dynamische geometrische vormen, die soms buiten de lijst worden voortgezet. Zijn werk doet sommigen denken aan de schilderijen van de Ellsworth Kelly en aan die van Bridget Riley. Maar deze nieuwe serie leidt ons nog dieper binnen in de geschiedenis van de kunst. Wanneer we het energieke blauw van zijn driehoeken en zijn warme rood observeren, hoe kunnen we ons dan onttrekken aan de gelijkenis met het werk van de futuristische kunstenaar Luigi Russolo? Of van diens medekunstenaars, die de snelheid van de lichtbreking probeerden uit te beelden? Hoewel elke weefsteek de tijd laat stilstaan, heeft het werk van Brent Wadden een ritmisch, bijna muzikaal karakter. De beeldend kunstenaar spreekt veel over kleurencombinaties en -paletten. In andere werken maakt hij gebruik van een zacht camaieu, hoewel het medium een scherpe scheiding tussen de tinten oplegt. Hij leidt ons naar de bronnen van het orfisme, door Guillaume Apollinaire 'lichttaal' genoemd, en naar de creaties van Sonia Delaunay. "Ik ben dol op deze kunstenaar," bekent Brent Wadden, "maar de schilderkunst biedt meer vrijheid en spontaniteit dan de weefkunst, die van nature meer tijd en arbeid vergt. Hoewel ik snel een voorbereidende schets of tekening kan maken, vraagt de uitvoering van mijn werk op grond van een eerder uitgewerkte compositie om nauwgezetheid en regelmaat." Hij gaat elke ochtend naar zijn atelier en luistert naar podcasts terwijl hij aan zijn langzame corpus werkt, maar weigert er een vorm van meditatie in te zien. Hij is daarentegen volledig geconcentreerd op de overgang van een kleur in een andere, waarbij hij observeert hoe het spel van tinten een gevoel van afstand of nabijheid oproept. Hij aarzelt niet om zich 'kunstarbeider' te noemen, puur gericht op het plastische aspect. Enkele jaren geleden ontdekte Brent Wadden de beweging Supports/Surfaces tijdens een tentoonstelling in Los Angeles en voelde zich vooral aangetrokken tot de manier waarop Claude Viallat het materiaal bewerkte. Viallat, die aldoor blijft terugkeren naar de essentie en de bronnen van zijn dragers, gebruikt deze term ook voor het beschrijven van zijn werkwijze. Deze is sinds het einde van de jaren 1960 verankerd in een iconisch motief, waardoor de kunstenaar zich volledig kan richten op het picturale aspect.

"Mijn echte onderwerp," zo besluit Brent Wadden, "is het werk zelf. Alles draait om de organisatie van mijn gereedschappen en de ontwikkeling van mijn composities, waarvan het ritme wordt gedictieerd door de handelingen die ik uitvoer. Ik word volledig in beslag genomen door het proces en aan het einde van de dag heb ik het voldane gevoel dat ik iets heb voltooid." De interpretatie laat hij aan anderen over, terwijl hij elke ochtend een bijna voorouderlijke kunst doet herleven.

- Marie Maertens